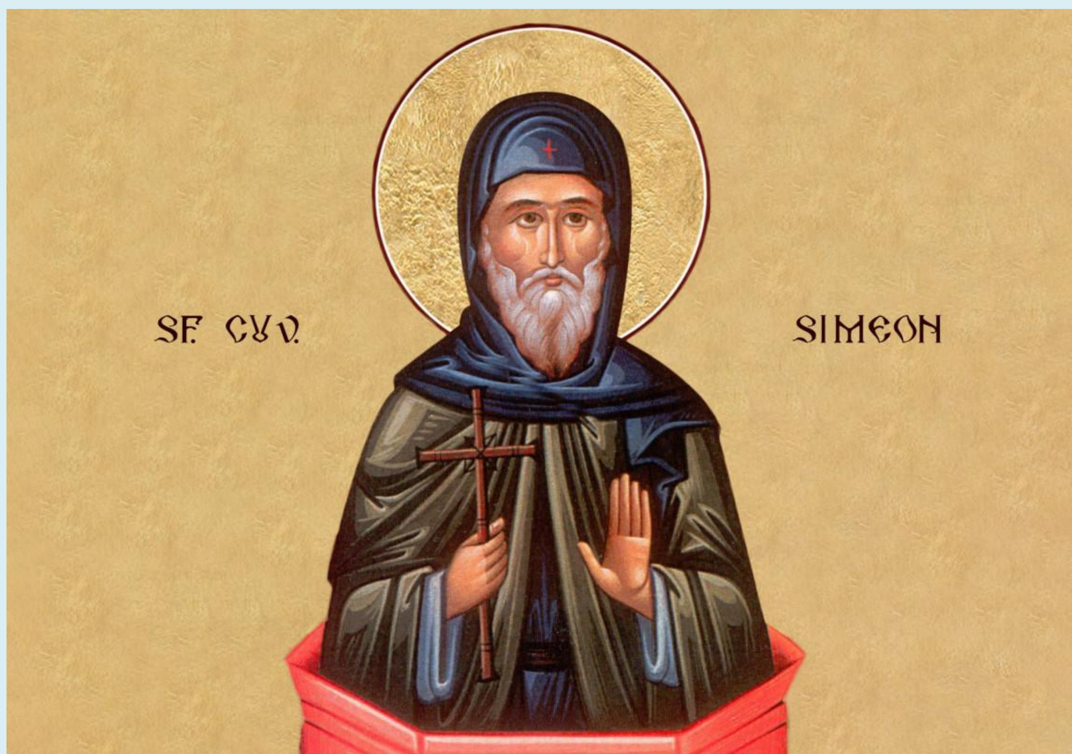
Acatistul Sfântului Simeon, stâlpnicul din Muntele minunat
(24 mai)

Sfântul Simeon de la Muntele minunat din Antiohia Siriei (24 mai):

https://www.academia.edu/43179540/Sf%C3%A2ntul_Simeon_de_la_Muntele_minunat_din_Antiohia_Siriei_24_mai_

https://archive.org/details/sf.-simeon

https://www2.slideshare.net/steaemy1/sf-simeon/steaemy1/sf-simeon

****

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie ! (de 3 ori)

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălă-

şluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinaciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte ! (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca Unui Stăpân, noi păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit, nu te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un milostiv, şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru, şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi Numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor.Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu Fe-

cioară , ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru Tine, ci să ne mântuim prin Tine din nevoi, că Tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condac 1

Prea cuviosului nostru părinte Simeon, ca celui ce prin dragoste şi smerenie s-a făcut lăcaş Preasfintei Treimi, cântare de laudă cu umilinţă să-i aducem, zicând: ***Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane!***

Icos 1

Îngerul întâistătător al celor drepţi, părinte Simeoane, numindu-te fiu al dreptăţii şi slujitor al Domnului, pentru care noi, smeriţii, aducem cântare:
Bucură-te, odrăslire din părinţi bine credincioşi;
Bucură-te, bogată roadă a curăţeniei părinţilor tăi;
Bucură-te, ucenice prea iubit al Botezătorului Ioan;
Bucură-te, al arhidiaconului şi întâiului mucenic Ştefan deopotrivă iubit;
Bucură-te, că Sfântul Ioan Botezătorul naşterea ţi-a vestit;
Bucură-te, că semn al încrederii un bulgăre de tămâie maicii tale i-a dăruit;
Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane!

Condac 2

De la sânul maicii tale te-ai arătat iubitor al înfrânării, căci dintru cel drept te hrăneai şi ai fost următor Cetelor îngereşti, dimpreună cu care cântai: ***Aliluia!***

Icos 2

Descoperirea celor neştiute şi vederea tainelor ascunse Domnul ţi le-a dăruit, Simeoane, căci te-ai depărtat din pruncie de cele ale lumii, voind cele nepieritoare a le primi. Pentru aceasta primeşte ale noastre cântări:
Bucură-te, cel născut fără dureri;
Bucură-te, noule Samuile, cel ce Domnului din pruncie ai fost dăruit;
Bucură-te, că din mâncare făcută cu meşteşug omenesc nu ai gustat;
Bucură-te, că pâine, miere şi sare în toate zilele vieţii tale tu ai mâncat;
Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane!

Condacul 3

Fericite Simeoane, cu povăţuirea lui Dumnezeu la vârsta de şase ani ai venit la mănăstirea cuviosului Ioan stâlpnicul, care cu dragoste primindu-te, se minuna cântând: ***Aliluia!***

Icosul 3

Vrăjmaşul cel urâtor de oameni s-a spăimântat de tine, Sfinte Simeone şi ca un leu răcnea asupra ta, dar tu, ca pe un neputincios, nu l-ai băgat în seamă, într-armat fiind cu smerenia, şi cu nevoinţa ai pornit asupra lui. Iar noi, ca cei ce suntem în tot ceasul zdruncinaţi de pornirea lui asupra noastră, cădem la tine, sfinte şi te rugăm: ajută-ne nouă, celor ce cântăm:
Bucură-te, că prunc fiind ai covârşit pe cei bătrâni în nevoinţă;
Bucură-te, că nerăutatea inimii de mic ai dobândit-o;
Bucură-te, că schima îngerească la vârsta de şapte ani ai primit;
Bucură-te, că urmând povăţuitorului tău Ioan, pe stâlp te-ai suit;
Bucură-te, că pe acesta urmând Domnului în fiecare zi te-ai răstignit;
Bucură-te, că uitând de trup asemenea celor fără de trup ai vieţuit;
Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane!

Condacul 4

Cu totul ne-am depărtat de cea în duhul vieţuire, iar tu, al nostru părinte, cu milostivire ne dăruieşte cuvinte cu umilinţă, ca bucurându-ne de tine să-L slăvim pe Dumnezeu cel în Treime slăvit zicând: ***Aliluia!***

Icos 4

Nu au putut să clatine vârtutea ta uneltirile celui viclean, ci mai vârtos te-au întărit şi prin ungere de sus ai primit puterea asupra demonilor, pentru care cu grăbire către al tău ajutor alergând zicând:
Bucură-te, că mai mult decât toate ai preţuit duhul umilit;
Bucură-te, că inima înfrântă şi smerită jertfă în tot ceasul ai adus;
Bucură-te, că Domnul ţi-a dăruit smerenia;
Bucură-te, căci cu aceasta ai ars a diavolului înălţare;
Bucură-te, că aceştia cu înfricoşare vroiau să te piardă;
Bucură-te, că prin darul lui Hristos ai fost păzit;
Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane!

Condacul 5
Învaţă, sfinte, mintea noastră ca cele deşarte măcar în vremea rugăciunii să le gonească, pentru ca să nu aducem lui Dumnezeu jertfă neprimită, ci cu lacrimi să cântăm: Aliluia!

Icos 5
Năvala cea sălbatică a patimilor s-a învârtoşat asupra ta, părinte, dar tu, împotrivindu-te, nu ai dat somn ochilor tăi, ci cu multe lacrimi ai cerut ajutor în război, iar Domnul, văzând dragostea ta pentru El, ţi-a dăruit biruinţa. Primeşte aceste laude ale noastre, sfinte, ca stâlpare de biruinţă:
Bucură-te, că întunericul şi năvala patimilor n-au rătăcit sufletul tău;
Bucură-te, că nebunia tinereţii nu ţi-a schimbat cugetul cel bun;
Bucură-te, că fericirea şi odihna nu ai căutat-o în cele trecătoare;
Bucură-te, că în multă nevoinţă şi înfrânare le-ai aflat;
Bucură-te, că în ceruri ai primit împărtăşirea cu Sfintele Taine;
Bucură-te, că de acestea văzduhul de negrăită mireasmă s-a umplut;
Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane!

Condacul 6
Ai arătat viaţă mai presus de fire, asemănându-te heruvimilor, iar prin credinţa ta fierbinte ai slujit serafimilor, cu care cânţi în ceruri: ***Aliluia!***

Icos 6
Povăţuitor al vieţii monahale te-ai făcut prin darul Sfântului Duh, Simeoane prea fericite, căci cu înţelepciune şi înţelegere din Sfânta Scriptură grăiai, învăţând dreapta credinţă. Pentru care îţi zicem ţie:
Bucură-te, izvorule plin de apa cea vie;
Bucură-te, învăţătorule cu faptele şi cuvintele;
Bucură-te, dascălul pocăinţei nesfârşite;

Bucură-te, că faptele tale au fost deopotrivă cu învăţătura;
Bucură-te, că al tău cuget cu totul către cele cereşti l-ai îndreptat;
Bucură-te, că trupul tău prin nevoinţă l-ai topit;
Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane!

Condacul 7

Fiarele cele netrupeşti se porneau asupra ta cu răutate, dar dragostea ta de Dumnezeu prefăcea în nimic puterea lor când cântai: ***Aliluia!***

Icos 7

Dumnezeu proslăveşte pe cei ce-L iubesc pe El şi îi împlinesc voia, şi întru tine a revărsat cu îmbelşugare darul izgonirii diavolilor şi a tot felul de boli. Tămăduieşte şi neputinţele noastre, părinte, ale celor ce strigăm:
Bucură-te, doctorul cel fără de plată;
Bucură-te, că pe cei ce se roagă ţie îi ajuţi;
Bucură-te, că celor din necazuri eşti izbăvitor;
Bucură-te, grabnic tămăduitor;
Bucură-te, al şerpilor şi balaurilor omorâtor;
Bucură-te, părinte cu dragoste împodobit;
Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane!

Condacul 8

Sălăşluind în Muntele cel minunat, ai zidit acolo o mănăstire şi un alt stâlp pe care însuşi Domnul venind cu Sfinţii îngeri a sfinţit stâlpul în care te-ai suit cu bucurie cântând: ***Aliluia!***

Icos 8

La vârsta bărbatului desăvârşit în cel de-al treizeci şi treilea an al vieţii tale, cu porunca lui Dumnezeu, ai primit harul preoţiei, spre slava Lui. Te rugăm, ca cel ce eşti mijlocitor al nostru şi aceste laude ale noastre să le primeşti:
Bucură-te, că Sfânta Liturghie cu credinţă ca un înger slujeai;
Bucură-te, că descoperiri şi vedenii Domnul îţi arăta;
Bucură-te, sfătuitorule de Duhul Sfânt insuflat;
Bucură-te, că tuturor tămăduiri le dăruiai;
Bucură-te, că şchiopi, orbi şi leproşi vindecai;
Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane!

Condacul 9

Întru tine, părinte Simeoane, s-a împlinit cuvântul lui Hristos: “Cel ce crede întru Mine va face lucrurile pe care Eu le fac”, minunatule rob al lui Dumnezeu, cel ce cânţi de-a pururi în ceruri: ***Aliluia!***

Icos 9

Smerita cugetare, tăcerea şi dragostea le-a arătat viaţa ta luminată, Simeoane prea cuvioase, căci filosofia deşartă a acestei vieţi ai defăimat şi întru toate ai urmat cuvântul Domnului: “Cel ce vrea să-Mi urmeze să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-mi urmeze". Minunându-ne de viaţa ta îngerească, te rugăm ca aceste neputincioase graiuri ale noastre să le primeşti cântându-ți:
Bucură-te, viaţă închinată Sfintei Treimi;
Bucură-te, monahule următor al Sfinţilor părinţi;
Bucură-te, stâlpule al creştinătăţii;
Bucură-te, părinte între cei mai mari părinţi;
Bucură-te, mângâiere în supărări;
Bucură-te, balsam în suferinţe;
Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane!

Condacul 10

“Iată Mirele vine în miezul nopţii”, zice cântarea şi fericit ai fost tu, slugă înţeleaptă, căci te-ai aflat priveghind şi cântând: ***Aliluia!***

Icos 10

Domnul a binevoit să-ţi descopere mai înainte mutarea ta din cele de aici, iar ucenicii cu lacrimi ca unui părinte iubitor de fii îţi cântau:
Bucură-te, părinte cel cu mulţi fii;
Bucură-te, pom roditor cu felurite roade;
Bucură-te, că minunile tale s-au vestit în toată lumea;
Bucură-te, că de vederea luminii neînserate te-ai învrednicit;
Bucură-te, că din mâna cerească te-ai hrănit;
Bucură-te, spicule cu însutită roadă;
Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane!

Condac 11

Rugăciunea noastră, Sfinte părinte Simeoane, primeşte-o ca pe o jertfă duhovnicească pentru mântuirea noastră, ca să cântăm în veci Domnului: ***Aliluia!***

Icos 11

În ceruri sufletul cu cântări îngereşti a fost primit şi în latura drepţilor şi a sfinţilor s-a sălăşluit, de-a dreapta lui Dumnezeu, pentru care cântăm:

Bucură-te, căci glasul Domnului: “vino, slugă bună şi credincioasă întru odihna Domnului Tău” ai auzit;
Bucură-te, al Stăpânului prieten de aproape;
Bucură-te, bucuria îngerilor cea negrăită;
Bucură-te, căci cu Maica Domnului şi cu toţi sfinţii pentru lume te rogi;
Bucură-te, a Sfântului Ioan Botezătorul rodire bogată;
Bucură-te, împreună cu sfinţii petrecător;
Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane!

Condac 12
Ca o mângâiere ne-ai lăsat nouă sfintele tale moaşte, pe care cu evlavie le sărutăm cântând: ***Aliluia!***

Icos 12
Binecuvântarea ta, sfinte, pe care o reverşi prin moaştele tale, umple de bucurie inimile noastre, pentru care cu mulţumire îţi cântăm:
Bucură-te, lauda Bisericii lui Hristos;
Bucură-te, bucuria noastră, a ortodocşilor;
Bucură-te, înfruntarea ereticilor;
Bucură-te, lămurirea celor aflaţi în îndoială;
Bucură-te, nădejdea celor deznădăjnuiţi;
Bucură-te, lumina celor din întunericul patimilor;
Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane!

Condac 13 (de 3 ori)
O, prea înţelepte de Dumnezeu purtătorule, părinte Simeoane, slava cuvioşilor, primeşte de la noi aceste laude pe care cu tot sufletul ţi le aducem şi roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, cei ce-ţi strigăm: ***Aliluia!***

Se spune iarăşi:

Icos 1
Îngerul întâistătător al celor drepţi, părinte Simeoane, numindu-te fiu al dreptăţii şi slujitor al Domnului, pentru care noi, smeriţii, aducem cântare:
Bucură-te, odrăslire din părinţi bine credincioşi;
Bucură-te, bogată roadă a curăţeniei părinţilor tăi;
Bucură-te, ucenice prea iubit al Botezătorului Ioan;
Bucură-te, al arhidiaconului şi întâiului mucenic Ştefan deopotrivă iubit;
Bucură-te, că Sfântul Ioan Botezătorul naşterea ţi-a vestit;
Bucură-te, că semn al încrederii un bulgăre de tămâie maicii tale i-a dăruit;

Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane!

Condac 1

Prea cuviosului nostru părinte Simeon, ca celui ce prin dragoste şi smerenie s-a făcut lăcaş Preasfintei Treimi, cântare de laudă cu umilinţă să-i aducem, zicând: ***Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane!***

Apoi, se spune aceasta:

Rugăciune către Sfântul Simeon din Muntele minunat

Prea cuvioase părinte Simeoane, cel ce încă din copilărie fiind nevoitor şi iubitor al frumuseţii cereşti, ai strălucit cu harul tău peste toate marginile pământului, ascultă rugăciunea noastră, a celor greu încercaţi de nevoi şi de ispite. Tu, cel ce te-ai învrednicit de adevărata cunoaştere a duhului, mijloceşte pentru noi către Bunul Dumnezeu să ne împărtăşească şi nouă harul Său cel sfinţitor. Luminează-ne prin rugăciunile tale bine primite de Dumnezeu şi dăruieşte-ne sănătate, pace sufletească şi cunoaşterea celor dumnezeieşti. Fereşte Biserica cea adevărată de rătăcirile acestui veac şi roagă-l neîncetat pe Hristos să ne ierte păcatele multe şi grele şi

să ne întărească în dragostea Sa, făcându-ne să înţelegem că numai El este împlinirea tuturor dorinţelor noastre. Amin.

***

Un tânăr oarecare cu numele Ioan, de neam din Edesa, l-au adus părinţii săi în Antiohia, vrând să-l căsătorească; deci, văzând o fecioară frumoasă cu numele Marta, au zis părinţilor ei să o dea în căsătorie fiului lor. Părinţii fecioarei s-au învoit la aceea, dar ea nu voia să se mărite, dorind să se facă mireasa lui Hristos, şi să-şi păzească fecioria sa nespurcată. Fiind silită de părinţi spre nuntă, ea a alergat la biserica Înaintemergătorului, care este dinaintea cetăţii Antiohiei şi, căzând, se rugă cu lacrimi, ca Domnul să rânduiască pentru dânsa lucrul cel de folos. Şi i-a fost ei acolo o vedenie dumnezeiască poruncindu-i să se supună părinţilor şi să se însoţească cu bărbat. Deci, fecioara, plecându-se la voia Domnului, s-a însoţit cu Ioan. Ea îi era lui nu numai ajutătoare vieţii, dar şi povăţuitoare spre mântuire, îndemnându-l totdeauna spre lucrul cel bun. Ea îşi împodobea viaţa cu postire, cu înfrânare şi cu rugăciune, sîrguindu-se a plăcea lui Dumnezeu.

Adeseori cinstita Marta alerga la biserica Înaintemergătorului şi se ruga cu multă osârdie Sfântului Ioan, patronul acelei biserici, ca să mijlocească la Dumnezeu cu rugăciunile lui, darul de a naşte un prunc parte bărbătească. Pentru aceasta se făgăduia că, de va naşte un prunc, o să-l aducă la Dumnezeu, precum a adus Ana pe Samuel spre slujbă.

După un an i s-a arătat la rugăciunea cea de noapte, pe când ea dormita, Sfântul Ioan Înaintemergătorul în biserica sa, zicându-i: "Nădăjduieşte, femeie, că rugăciunea ta este primită şi-ţi vei câştiga cererea. Ca semn al binecuvântării lui Dumnezeu să-ţi fie ţie acest bulgăr de tămâie bine mirositoare şi-i dă un bulgăre de tămâie mirositoare, zicându-i: Cu acela cădeste-ţi casa".

Deşteptându-se Marta din dormitare, a găsit în mână acel bulgăre de tămâie, al cărui miros era negrăit. Apoi, iarăşi i s-a arătat Mergătorul Înainte, zicându-i: ***"Mergi la bărbatul tău, că vei zămisli fiu, şi-l vei numi Simeon. El va suge lapte numai din sânul cel drept iar de cel stâng nu se va atinge, căci va fi fiu al dreptăţii. El nu va gusta carne, vin sau vreo mâncare făcută cu meşteşug omenesc, ci numai pâine, miere şi sare; iar băutura lui va fi apă. Ţie ţi se cade să-l păzeşti cu toată atenţia în copilăria lui, ca pe acel ce are să fie vas sfânt, spre slujba Domnului Dumnezeului nostru. După doi ani de la naşterea lui, îl vei aduce aici în biserica mea şi-l vei boteza. După ce s-o învrednici de darul Sfântului Botez, atunci ţi se va vesti ce va să fie pruncul acela".***

Marta, umplându-se de spaimă şi de negrăită bucurie din vedenia aceea, dă mare mulţumire lui Dumnezeu şi Sfântului Ioan Înaintemergătorul. Apoi, întorcându-se acasă la bărbatul său, a zămislit prunc în pântecele său şi împlinindu-se vremea, a născut fără de durere fiu, pe care l-a numit Simeon şi-l hrănea din sânul cel drept.

Altădată, vrând să se încredinţeze cu adevărat de ceea ce i s-a grăit în vedenie de Sfântul Ioan Înaintemergătorul, că pruncul ce se va naşte nu se va atinge de sânul cel stâng, îl punea la sânul cel stâng, iar el, plângând, îşi întorcea capul său, nevoind să sugă.

Cu creşterea lui s-a mai făcut şi această minune. Dacă în vreuna din zile maica sa gusta carne sau vin, în acea zi pruncul nu voia să sugă sân, ci rămânea flămând până a doua zi; iar mama, cunoscând pricina aceasta, se înfrâna în toate zilele de carne şi vin şi hrănea cu post pe cel ce avea să fie pustnic mare.

Când pruncul a ajuns la vârsta de doi ani, părinţii săi l-au dus în biserica Mergătorului Înainte, unde l-au botezat. ***După botez, pruncul îndată a grăit aceste cuvinte: "Am tată şi nu am tată; am mamă şi nu am mamă".*** El a spus aceste cuvinte şapte zile de-a rândul, de care lucru se minunau atât părinţii, cât şi toţi cei ce-l auzeau; deci, l-au cunoscut că are să fie următor nu celor pământeşti, ci celor cereşti. După ce pruncul a fost înţărcat, se hrănea cu pâine, cu miere şi cu apă; iar carne nu mânca nicidecum, nevoind să primească nici o fiertură.

Pe când pruncul era de cinci ani, s-a întâmplat în Antiohia cutremur mare de pământ, pe vremea împărăţiei marelui Justinian. În vremea acelui cutremur s-au dărâmat o mulţime de case, care au acoperit pe locuitorii lor; asemenea s-a dărâmat şi casa părinţilor săi şi fiind înăuntru numai tatăl său, l-a omorât; iar maica sa a rămas vie, deoarece în acea vreme înfricoşată a cutremurului, după purtarea de grijă a lui Dumnezeu, nu s-a aflat în casă, ci se dusese la o casă oarecare spre a se ruga. Pruncul deasemenea nu era acasă, ci era în biserica Sfântului întâiului mucenic Ştefan, şi acolo păzindu-se de Dumnezeu, a rămas neatins.

Pruncul, ieşind din biserică, nu ştia unde să se ducă, fiind multe case căzute; iar casa lui nu şi-o mai cunoştea ci, umblând, rătăcea prin dărâmăturile Antiohiei, până ce o femeie oarecare dreptcredincioasă care-i cunoştea părinţii, văzând pe pruncul Simeon rătăcind, l-a luat în spatele ei şi l-a dus la un munte ce era aproape de cetate - că acolo era locuinţa ei.

Deci, fericita Marta, maica lui Simeon, văzându-şi casa dărâmată şi că toţi cei ce s-au aflat în ea n-au mai rămas vii, socotea că împreună cu bărbatul ei a murit şi pruncul, zdrobindu-se de pereţii de piatră; pentru aceasta se tânguia foarte mult.

După şapte zile, i s-a arătat ei Sfântul Ioan Botezătorul şi i-a spus că pruncul ei este viu şi petrece la o femeie în afara cetăţii. Atunci ea, ducându-se la muntele acela, a găsit pe Simeon la femeia cea zisă mai sus şi cunoscută. Iar ea a spus cu mirare mamei, că în toate acele şapte zile, pruncul n-a voit să guste nici un fel de mâncare, ci numai de două ori a primit puţină pâine şi apă. Luându-şi maica pe fiul său, l-a dus în biserica Sfântului Ioan Înaintemergătorul şi acolo a dat mulţumire lui Dumnezeu şi sfântului pentru că i-a păzit pruncul viu; apoi a plecat.

Într-una din zile, Marta se gândea în sine la vedeniile care i s-au arătat ei despre prunc şi la lucrurile cele de mirare care se petrecea acum cu ea; şi, nepricepând ce o să mai fie pe urmă cu acel prunc, a dormit şi a văzut o vedenie în acest fel: ***I se părea că se vede pe dânsa într-aripată şi zbura ţinând în mâini pruncul, înălţându-l pe el cu darul Domnului şi zicând: "Fiule, în acest fel am dorit să văd înălţarea ta; deci să mă izbăvească cu pace Ziditorul meu, ca una ce m-am învrednicit a fi binecuvântată între fecioare; căci dau rodul pântecelui meu Celui Preaînalt".***

După aceasta maica petrecea cu pruncul la un oarecare loc în Antiohia, ce se numea Heruvim. Acel loc se numea astfel pentru că Tit, fiul lui Vespasian împăratul Romei, pustiind cu război Ierusalimul, a luat din biserica Ierusalimului doi heruvimi de aur, care fuseseră pe chivotul Legii, şi i-a dus pe ei în Antiohia; iar locul unde au fost puşi acei heruvimi se numea Heruvim.

Fericita Marta, petrecând acolo împreună cu fiul său, pruncul Simeon, a văzut o vedenie ca aceasta: Vedea pe Domnul nostru Iisus Hristos, şezând pe scaun înalt şi mulţi dintre drepţi adunându-se de pretutindeni; iar cărţile vieţii erau deschise, pentru că se făcea judecata. La răsărit se vedea Raiul desfătării, iar la apus focul gheenei. Şi a zis către dânsul Duhul Sfânt: "Ascultă, pruncule şi înţelege cele ce le vezi aici. Sârguieşte-te să placi lui Dumnezeu, ca să te învredniceşti de cinste, împreună cu sfinţii şi să câştigi negrăitele bunătăţi, pregătite celor ce iubesc pe Dumnezeu". Din această vedenie s-a înţelepţit pruncul prin dumnezeiască înţelepciune şi i s-a dat lui descoperirea celor neştiute şi vederea tainelor celor ascunse.

După puţină vreme a văzut pe un bărbat minunat la vedere, îmbrăcat în haină albă, zicând către dânsul: "Urmează-mă!" Simeon a mers după el. Iar bărbatul ce

i se arătase l-a dus în părţile Tiberiei, care este aproape de Seleucia, şi l-au pus pe el într-un munte pustiu, sub care era un sat ce se numea Pilasa. Acolo, în muntele cel pustiu, petrecea cu fiarele ca şi cu nişte miei, de vreme ce numai pe acelea le avea împrejur vieţuitoare; iar de oameni nu era văzut nicidecum. El era luminat noaptea şi ziua de o negrăită lumină; iar hrană i se aducea de bărbatul acela, care îl adusese pe el acolo, şi care, adeseori arătându-i-se lui, îl povăţuia întru toate şi îi dădea hrană la vreme.

După câtva timp, cu povăţuirea aceluiaşi bărbat, s-a suit în vârful muntelui şi a aflat o mănăstire mică, în care era un egumen, stând pe stâlp, cu numele Ioan. Acelui egumen i se arăta adeseori vedenii despre Simeon cel ce era să vină la dânsul. Uneori vedea un prunc în haină, venind cu căruţa la mănăstirea lui, alteori îl vedea umblând prin văzduh şi zburând pe deasupra mănăstirii, iar alte ori stând pe un stâlp luminos, şi cu acel stâlp se apropia de mănăstire. Apoi vedea şi pe un înger arătându-i lui pe pruncul acela şi zicându-i: "Acesta este acela prin care vei câştiga mântuirea! Deci, egumenul spunea acele vedenii monahilor celor ce petreceau cu dânsul.

Când fericitul Simeon, cu povăţuirea lui Dumnezeu a venit la mănăstirea lui, monahii se minunau, cum un prunc ca acesta, abia de şase ani, a putut să umble prin atâtea locuri pustii şi să vină la mănăstirea aceea.

Egumenul Ioan, văzându-l de pe stâlp, a cunoscut îndată pe prunc, căci pe unul ca acela îl vedea de multe ori în vedenie. Deci, s-a bucurat foarte mult de venirea lui şi, chemându-l la sine, l-a luat în braţe şi l-a sărutat, mulţumind lui Dumnezeu cu lacrimi.

Pruncul era foarte frumos la faţă, cu părul galben, cu ochii luminoşi şi plăcuţi; chiar din privirea corpului lui se arăta frumuseţea sufletului. El era blând, tăcut, grabnic în răspuns, înţelept în cuvinte, plin de cereştile daruri, petrecând în linişte în mănăstirea aceea. Postirea lui era astfel: el mânca linte muiată în apă, uneori după trei zile, alteori după şapte, iar alte ori după zece zile bea puţină apă.

Fericitul Ioan, egumenul stâlpnic, se minuna foarte mult de acest lucru.

***

În mănăstirea aceea era un om prost, care păştea turma. Acela, văzând postirea pruncului cea mai presus de fire, s-a umplut de zavistie diavolească şi voia să-l ucidă. Dar când a voit să înceapă acel lucru rău gândit în sine, îndată i s-a uscat

mâna şi din această pricină s-a îmbolnăvit foarte rău cu trupul, încât era aproape de moarte. Pentru aceasta şi-a mărturisit cu pocăinţă păcatul, atât egumenului, cât şi fericitului prunc Simeon. Pruncul, fiind fără de răutate, nu numai că i-a iertat păcatul acela, ci s-a rugat lui Dumnezeu pentru el, încât, atingându-i mâna lui, îndată i-a tămăduit-o şi astfel tot trupul i l-a făcut sănătos.

***

Din acea vreme, egumenul şi fraţii cinsteau foarte mult pe acest fericit prunc, ca pe acela pe care Domnul i l-a ales din pântecele maicii sale şi l-a sfinţit spre slujba Sa.

După aceea, fericitul Simeon s-a rugat să i se zidească un stâlp aproape de al părintelui Ioan. Deci, îndată, după dorinţa lui, i s-a zidit un stâlp lângă stâlpul părintelui Ioan, şi acolo s-a suit pruncul, îmbrăcat în călugărie de cuviosul Ioan, fiind numai de şapte ani. Astfel stătea acolo, urmând părintelui său, Ioan Stâlpnicul.

La începutul şederii lui acolo, i s-a arătat Domnul nostru Iisus Hristos în chip de prunc, strălucind cu negrăită frumuseţe. Văzându-l Sfântul Simeon, s-a aprins cu toată inima de dragostea către El, căci L-a cunoscut că este Stăpânul său. Deci, luând îndrăzneală, a zis: "Doamne, cum Te-au răstignit iudeii?" Iar Domnul, întinzând mâinile în chipul crucii, a zis: "Aşa m-au răstignit iudeii, însă Eu singur am voit să mă răstignesc; iar tu îmbărbătează-te şi te întăreşte, răstignindu-te împreună cu Mine în toate zilele".

De atunci, plăcutul lui Dumnezeu şi-a uitat trupul său şi se asemăna celor fără de trupuri, având viaţa îngerească. Şi astfel întrecea în nevoinţă pe stareţul său; pentru că stareţul cânta în toate nopţile treizeci de psalmi, iar Simeon cânta cincizeci şi uneori, optzeci. De multe ori citea toată psaltirea într-o noapte, nedormind de loc; şi astfel slăvea pe Dumnezeu toată ziua.

Stareţul, văzându-l astfel şi temându-se ca nu cumva să slăbească de atâtea nevoinţe, îl sfătuia, zicându-i: "Fiule, încetează de la atâta osteneală, care covârşeşte puterea omenească; pentru că nici nouă nu ne dai odihnă. Ţie îţi este destul, că din scutece te-ai răstignit împreună cu Hristos; dar ţi se cade a avea puţină grijă şi de trupul tău, a-i lăsa lui puţin somn şi a-i da hrană cu măsură, ca să poată purta până la sfârşit ostenelile vieţii pustniceşti. Nu spurcă pe om mâncarea şi băutură, deoarece Domnul zice în Sfânta Scriptură: Toată verdeaţa de mâncare, am dat-o vouă spre hrană".

Fericitul Simeon a răspuns stareţului: "Deşi nu spurcă hrana pe om, însă îi naşte gânduri spurcate, îi întunecă mintea, înrădăcinează şi îngroaşă patima şi

preface pe omul cel duhovnicesc în trupesc, pironindu-i gândul de poftele cele pământeşti; iar nouă, celor ce ne învăţăm ziua şi noaptea în legea Domnului, se cade să ne temen, ca să nu ne răpim cândva cu amăgirea somnului şi astfel să cădem în trândăvie, precum zice proorocul: "A adormit sufletul meu de trândăvie...". Mai ales se cade cu neadormită trezvie să deschidem gura spre mărirea lui Dumnezeu, ca să tragem de sus darul Sfântului Duh. Dar ce-ţi este ţie, o, părinte, de cuvintele mele? Eu îmi pun singur legile acestea, iar nu altora, deoarece mie îmi este de trebuinţă ca, prin multă asprime, să-mi muncesc trupul meu cel tânăr".

Stareţul s-a minunat de un răspuns că acesta cu bună înţelegere al pruncului celui tânăr.

Lui Simeon, fiind strălucit cu lumina Sfântului Duh, i s-a descoperit toată împărăţia diavolului şi toate nălucirile. El a văzut pe cel mai mare al întunericului, şezând pe un scaun mare, având o cunună strălucitoare pe capul lui, iar cetele drăceşti, stând înaintea lui. Astfel se putea vedea stând înaintea lui, toate podoabele cele pregătite spre deşartă înşelăciune: aurul, argintul, pietrele cele de mult preţ şi mărgăritarele; dar toate acelea erau ca noroiul. Acolo se auzeau glasuri de trâmbiţe, de fluiere, de cimpoi şi de diferite instrumente muzicale. Se vedea păcatul în chip de fecioară frumoasă, căreia îi urmau ca slugile, ispititorii cei ce îndeamnă şi amăgesc spre păcat. Acolo se vedea duhul vicleşugului, duhul necurăţiei, duhul lenevirii şi duhul iubirii de argint, căscând cu gură nesăţioasă şi poftind să înghită toată lumea. Acele duhuri înşelătoare se sârguiau să ispitească şi pe Simeon spre iubirea păcatului. Pentru aceasta, îl chemau spre păcat cu cuvinte spurcate.
Dar el, înarmându-se cu arma cea obişnuită, adică cu semnul Sfintei Cruci şi chemând numele lui Hristos, deodată au pierit de la sine nălucirile cele drăceşti, aşa precum raza soarelui goneşte întunericul. Deci, privind spre biserică, a văzut Scaunul lui Dumnezeu, de la care ieşea slava lui Dumnezeu şi care strălucea pe Simeon. Deci, a trimis din Biserică la el unul din patriarhi, având în mâini nişte mir de bună mireasmă pe care, turnându-l pe capul lui Simeon şi ungându-l, i-a zis: "Cu puterea acestei ungeri, vei izgoni pe diavoli; iar, încingându-se cu dumnezeiasca putere de sus, îi vei tăia cu miile şi-i vei birui. Aşadar, îndrăzneşte, nădăjduind spre Ziditorul, căci vrăjmaşul nu va spori nimic asupra ta şi fiul fărădelegii nu va putea să-ţi facă nici un rău!" Din acel ceas, fericitul Simeon a luat putere asupra duhurilor celor necurate şi a început a le izgoni din oameni şi a tămădui toate bolile.

***

Într-una din zile, Simeon stâlpnicul, robul lui Dumnezeu, a zis către fericitul stareţ Ioan stâlpnicul: "Părinte, nu cu multe zile mai înainte de aceasta, mi-a arătat Domnul stăpânirea satanei şi pierzătoarele lui bogăţii. Am văzut meşteşugurile lui, cum se sârguieşte să pornească război asupra celor îmbu-nătăţiţi".

Zis-a Ioan către Simeon: "Fiule, Dumnezeu să te păzească pe tine de vicleşugurile lui".

Simeon a zis: "Blestemata putere a satanei, măcar de se sârguieşte cu dinadinsul să scornească răutăţi spre noi, dar nimic nu sporeşte".

Văzând stareţul că pruncul socoteşte întru nimic ispitele vrăjmaşului şi, temându-se să nu cadă întru înălţarea minţii a zis către dânsul: "Fiule, nouă ni se cade însă să ne temem de meşteşugurile diavolului cele de multe feluri. Să nu ne nădăjduim spre fapta cea bună a noastră, că vrăjmaşul s-a îmbrăcat cu înfăţişări de fier, gătind totdeauna cursa asupra monahilor celor tineri; şi de ar afla diavolul întru dânşii vreme cuvioasă lui însăşi, îndată năvăleşte cu putere, ridicând război greu întru dânşii. Nouă ni se cade mai ales, a ne ruga lui Dumnezeu şi a chema pe Emanuel, ca să fie totdeauna cu noi şi să surpe toată puterea vrăjmaşului".

Vorbind ei acestea a auzit satana şi, umplându-se de mânie, scrâşnea cu dinţii asupra tânărului. Apoi a început cu năluciri înfricoşate asupra aceluia, închipuindu-se în balauri şi în fiare cumplite, repezindu-se asupra lui ziua şi noaptea, ca şi cum ar fi vrut să-l înghită. Fericitul Simeon, luându-şi de ajutor pe Cel Preaînalt şi înarmându-se cu arma Sfintei Cruci, zicea: Nu mă voi teme de frica de noapte, de săgeata ce zboară ziua, de lucrul ce umblă în întuneric, de întâmplare şi de dracul cel de amiază.

***

Într-o noapte a lunii lui decembrie, în a doua strajă a nopţii, diavolul, adunându-şi toate cetele lui, a năvălit fără de veste asupra lui, făcând gălăgie mare. Deci, rupând acoperământul, ce era deasupra fericitului Simeon, l-a aruncat într-o râpă; dar mâna Domnului era asupra pruncului, întărindu-l. Fericitul Simeon stătea neclintit nu numai cu trupul, dar şi cu mărimea de suflet, deoarece nu s-a temut de năvălirea vrăjmaşului. După aceasta, diavolul a ridicat din mare un vânt silnic şi vifor - vânt de tulburare - a făcut înfricoşate tunete şi fulgere, izbind toată noaptea în stâlpul lui Simeon. Cuviosul Ioan, socotind că Simeon a fost ucis de acele tunete înfricoşate, plângea şi chemă pe monahi să meargă să-l vadă de este viu; iar monahii nu i-au răspuns, pe de o parte, temându-se de înfricoşările acelea, nevrând să iasă din

chilii, iar pe de alta, că erau porniţi cu urâciune de diavol asupra pruncului, pentru că ziceau în sine: "Unde este acum postirea aceluia care covârşeşte puterea omenească? Unde sunt nevoinţele lui? Unde sunt facerile lui de minuni? Ajută-şi acum singur!"

Fericitul prunc Simeon, auzind că stareţul plânge pentru el, a strigat către dânsul, zicând: "Părinte nu te mâhni de mine că, acoperindu-mă cu darul lui Hristos, n-am pătimit nici un rău; iar diavolul este ruşinat."

Făcându-se ziua, monahii au mers la stâlpul lui Simeon, socotind că vor găsi pruncul mort; dar, văzându-l viu, vesel şi luminat la faţă ca un înger al lui Dumnezeu, s-au ruşinat. Ei, de asemenea, au fost defăimaţi de stareţul Ioan; şi astfel, ruşinându-se, s-au dus la chiliile lor.

Auzind Efrem, arhiepiscopul Antiohiei, de fericitul Simeon ca petrece viaţă aspră, a venit să-l vadă. Văzând pe prunc tânăr, atât de desăvârşit în fapte bune şi răstignit împreună cu Hristos, a prea mărit pe Dumnezeu cu lacrimi. Apoi, întorcându-se în cetate, povestea tuturor spre folos de petrecerea cea aspră în pustnicie a robului lui Hristos.

De atunci au început mulţi din monahi şi din mireni a veni la el; unii ca să-l vadă; alţii dorind să se îndulcească de vorbă lui cea de Dumnezeu însuflată; iar alţii, căutând tămăduiri de bolile trupeşti de la doctorul cel fără de plată.

Fericitul Simeon a cerut de la cei ce veneau la el o haină aspră de păr, cu care şi-a învelit în taină trupul lui cel gol. Haina aceea l-a ros până la oase, curgând mult sânge din răni şi, umplându-se de sânge, s-a lipit de trup şi din această pricină carnea putrezea. Iar el răbda toate acestea cu vitejie. Atunci a început a ieşi miros din trupul cel putred, iar fraţii cei ce se suiau la el pe stâlp, căuta să ştie de unde iese acel miros şi, aflând pricina acelui miros, au spus de aceasta părintelui Ioan. Iar el, îngreuindu-se pentru un lucru ca acela, a poruncit ca să scoată încet târsâna de pe trupul lui Simeon şi l-a certat, ca să nu mai facă trupului său o muncă aspră ca aceea.

Fericitul Simeon mai avea şi darul învăţăturii, care ieşea ca un râu din gura lui. Deci, stareţul, chemând pe fraţi, poruncea sfântului să grăiască către ei cuvânt de învăţătură, ascultându-l singur cu dulceaţă. Pruncul cel tânăr era dascăl prea înţelept şi folositor monahilor celor bătrâni; pentru că Duhul Sfânt era în gura lui şi toţi se mirau de darul înţelepciunii ce ieşea din gura lui. Stareţul numea pe Simeon noul David şi spunea pentru dânsul o vedenie pe care a văzut-o în vis: "Am văzut o

putere oarecare dumnezeiască, ce avea în dreapta un fagure de miere şi-l storcea deasupra capului pruncului, iar mierea din fagure curgea pe capul lui".

Un alt stareţ întreba: "Sunt oare porumbei în stâlpul acesta?" Iar fraţii îi răspun-deau: "Nu sunt". Zis-a stareţul: "Eu am văzut un porumbel purtător de lumi-nă, zburând prin uşă înăuntru la prunc şi după un ceas a ieşit iarăşi afară, zburând spre cer.

Acestea vorbindu-le între ei, fericitul Simeon a venit într-o uimire, şi s-a văzut pe sine răpit la înălţime şi cu lărgimea zbura ca o pasăre prin toate părţile lumii. Apoi, era ridicat în sus pe şapte trepte, unde, asemenea cu Sfântul Apostol Pavel, a văzut ceea ce nu i-a văzut ochiul şi a auzit ceea ce nu i-a auzit urechea, şi iarăşi pogorându-se, întreba pe cel ce-l ducea: "Ce sunt acestea ce se văd?" Iar acela a răspuns: "Acestea sunt cele şapte ceruri, către care ai fost răpit". Apoi a văzut Raiul, răsaduri frumoase de flori, palate mari luminoase şi un izvor din care izvorau miruri. El n-a văzut pe nimeni acolo, decât pe Adam şi pe tâlharul cel cu bună înţelegere.

Fericitul Simeon, venindu-şi în sine, a spus această vedenie stareţului său. Şi acela i-a zis: "Fiule, bine este cuvântat Domnul, Cel ce ţi-a dat ţie un dar ca acesta".

Deci, pruncul sporea întru pustniceştile osteneli. Când venea la dânsul cineva fără îmbrăcăminte, el se dezbrăca de haina sa şi o dădea aceluia, iar el şedea dezbrăcat.

Acestea le făcea de multe ori, nu numai vara, dar şi iarna. Iar stareţul, nevoind a-l lăsa astfel, îl îmbrăca cu haina, ca să nu moară de frig. Iar el, lovindu-se în piept, plângea, zicând: ***"Vai, mie, ticălosul, cum sfinţii patruzeci de mucenici au răbdat pentru Hristos în iezer gerul şi gheaţă, iar eu nu mă învrednicesc ca de acest ger să mă îngheţ? Cum voi scăpa de veşnica scrâşnire a dinţilor şi cum voi câştiga împărtăşirea cu sfinţii?"*** Astfel, se tânguia de aceasta foarte mult.

Iar stareţul, mâhnindu-se, îi zicea: "Ce mai voieşti să mai faci tu, Simeoane? Tu ai numai un cuget, adică să te ucizi pe tine singur!"

După o vreme oarecare, Simeon şi-a găsit o muncire ca aceasta: A stat pe picioarele sale un an întreg, până ce i-au putrezit coapsele şi pulpele, astfel că ieşea mare putoare din dânsul. Părintele Ioan a chemat un doctor, vrând să tămăduiască rănile lui Simeon. Dar, Simeon, zâmbind, a zis: ***"Viu este Domnul meu, că nu se va atinge de mine mâna şi ajutorul omenesc".*** Atunci Domnul fără de veste i-a dat sănătate; astfel că s-a sculat întreg cu amândouă picioarele şi cu coapsele, ne

mai având nici urmă de răni. Pentru aceasta, dând mulţumire lui Dumnezeu, a stat în genunchi multă vreme.

Venind praznicul Sfintelor Rusalii, în ziua dinaintea praznicului, fericitul Simeon a zis către cuviosul Ioan: "Părinte, cine este vrednic să primească în limbi de foc pe Sfântul Duh, precum l-au primit Sfinţii apostoli?"

Grăit-a lui stareţul: "Nu căuta lucrurile cele mai înalte decât tine şi nu cerceta pe cele neştiute, ci ceea ce-ţi este poruncit, aceea să gândeşti".

Pruncul zise: "Scris este, voia celor ce se tem de El o va face Domnul şi rugăciunea lor va auzi şi îi va mântui".

Zicând acestea, şi-a ridicat ochii în sus şi s-a rugat din toată inima, zicând: ***"Doamne, cel ce ai trimis Sfântul Tău Duh peste sfinţii Tăi ucenici şi apostoli, trimite şi peste mine darul cel din bunătatea Ta şi mă învredniceşte ca să învăţ poruncile Tale, pentru că eşti puternic a-ţi săvârşi lauda din gura pruncilor şi să grăiesc cuvintele vieţii veşnice".***

Astfel rugându-se el, îndată Duhul Sfânt S-a pogorât din cer peste dânsul ca o lumină aprinsă. Atunci inima lui s-a umplut de înţelepciune şi de înţelegere şi grăia multe din dumnezeiasca Scriptură; şi nimic nu putea să se împotrivească înţelepciunii duhului, care petrecea în dânsul. El spunea nu numai cu gura, ci şi în scris, cuvinte folositoare de suflet pentru viaţa monahicească, pentru pocăinţă, despre întruparea lui Hristos şi despre judecata ce va să fie.

El tâlcuia multe lucruri neînţelese din Sfânta Scriptură; iar stareţul se minuna foarte mult de un dar ca acela al lui Dumnezeu, care era în pruncul cel tânăr şi zicea: Asupra acestui prunc s-a împlinit ceea ce a scris David: "Cuvântul Domnului l-a aprins pe el...". Acum am cunoscut că acest prunc face lucruri minunate, nu mai puţin, mi se pare, decât apostolii. Şi toţi monahii se minunau şi au început a se teme de el, înspăimântându-se de învăţătura lui şi de minunile ce se făceau de dânsul.

Unii din monahii aceia, au văzut în vedenia visului, trei cămări cu câte trei scaune şi trei cununi erau pe scaune. Şi întrebând ei: "Cui este gătită slava aceea ce se vede?" S-a auzit un glas zicând: "Pruncului Simeon!"

Fericitul Simeon, strălucind ca soarele prin viaţa cea îngerească, îşi îndrepta cugetul său de la cele pământeşti spre cele cereşti. El a voit ca prin stâlp mai înalt

să se apropie de cer; deci, i s-a zidit un alt stâlp, care avea patruzeci de trepte. Când fericitul Simeon voia să urce stâlpul acela, arhiepiscopul Antiohiei şi episcopul Seleuciei, auzind de acestea, au venit în mănăstirea aceea cu clerul lor. Deci, aprinzând lumânări, au luat cu bună cucernicie pe dumnezeiescul prunc Simeon şi l-au dus mai întâi în biserică, apoi în Sfântul Altar, unde l-au hirotonit diacon. După aceea l-a urcat cu psalmi şi cu cântări pe stâlpul cel mai înalt. ***Sfântul Simeon a stat pe acel stâlp opt ani.***

Deci, stând el acolo pe stâlpul cel mai înalt, arăta viaţă mai presus de fire, asemănându-se heruvimilor, astfel că neîncetat prea mărea pe Dumnezeu. Dar, ca să nu se laude tot trupul înaintea lui Dumnezeu cu voinţa Lui, a ridicat satana asupra lui un greu război trupesc, şi astfel, voia să-l spurce prin nălucirea visului. Iar el, împotrivindu-se ispitei, nu şi-a dat somn ochilor săi, ci se ruga lui Dumnezeu cu multe lacrimi, ca să-i fie ajutător împotriva vrăjmaşului, care s-a sculat asupra lui şi să-l umbrească în ziua războiului. El a văzut un bărbat luminos, cinstit şi cărunt, pogorându-se de sus, îmbrăcat cu veşminte preoţeşti, având în mâini un potir cu dumnezeieştile Taine ale Preacuratului Trup şi Sânge al Domnului nostru Iisus Hristos, şi s-a umplut văzduhul de negrăita bună mirosire. Deci, apropiindu-se de dânsul bărbatul acela ce se vedea luminos, l-a împărtăşit cu Sfintele Taine şi i-a zis: "Îmbărbătează-te şi să se întărească inima ta, că de acum nu te vor mai supăra nălucirile din vis! Dar numai păzeşte-te cu dinadinsul de gândurile tale şi nădăjduieşte spre Dumnezeu! Sfântul Simeon, umplându-se de prea multa bucurie şi de negrăita dulceaţă din vedenia aceea, lăuda pe Domnul. Apoi se păzea de gândurile care năvăleau, precum şi de vorbirile omeneşti; de vreme ce în toate zilele petrecea închis până la al nouălea ceas, nevoind să vorbească cu nimeni, decât cu Unul Dumnezeu.
Sosind fericitul sfârşit al părintelui stareţ Ioan stâlpnicul, pe care Sfântul Simeon l-a văzut mai înainte, a trimis la dânsul, zicând: "Nu te mâhni, părinte, dacă vei auzi de ziua ducerii tale, căci această datorie este pentru toţi oamenii de obşte. Eu am cunoscut că astăzi te cheamă Hristos la odihnă ca, după osteneli, să te odihneşti cu sfinţii. Deci, o, părinte, să-mi dai mie binecuvântarea lui Avraam, să-ţi aduci aminte de mine când vei merge să te închini Scaunului slavei Preasfintei şi celei de o Fiinţă Treimi şi să te rogi pentru noi, ca şi noi, biruind lumea, să câştigăm cereasca împărăţie şi să ne vedem acolo unul cu altul!".

Ioan, auzind aceasta, nu s-a îndoit, nici s-a înspăimântat cu mintea, ca cel ce era gata de moarte, deşi era sănătos cu trupul, neavând nici o boală. Apoi a grăit lui Simeon prin trimisul său: "Fiul meu să te binecuvânteze pe tine Dumnezeul părinţilor noştri, pe care L-ai căutat şi Unul Născut Fiul Tatălui pe care L-ai iubit şi

făcătorul de viaţă Duh, pe Care l-ai dorit. O dumnezeire a Preasfintei Treimi să-ţi fie ţie întărire şi apărare! Acela să te povăţuiască şi să te mângâie. Cei ce te vor binecuvânta, vor fi binecuvântaţi, iar cei ce te vor blestema, vor fi blestemaţi. Dumnezeu să-ţi adauge cinstea, deoarece tu pe mine, duhovnicescul tău părinte, m-ai cinstit ca pe un părinte trupesc. Să afle dar şi milă de la Domnul, maica ta cea fericită, care mi-a slujit mult".

Deci, fraţii care stăteau înaintea stareţului, auzind cuvintele ce le grăia, s-au înfricoşat.

Apoi l-au întrebat: "Ce porunceşti, părinte, pentru tânărul Simeon? Stareţul răspunse: "Voiesc ca toţi să fie următori asemenea lui Simeon în dragostea cea învăpăiată a inimii lui către Dumnezeu. Să se învrednicească de ajutorul rugăciunilor acestuia, care este vas ales al lui Dumnezeu, mare şi cinstit".

Părintele Ioan, învăţând pe fraţi şi rugându-se pentru ei, s-a făcut ca şi cum ar voi să se odihnească puţin şi a adormit ca şi cuprins de un somn dulce. Astfel şi-a dat fericitul sfârşit, nefiind bolnav cu trupul şi aflându-se totdeauna pe lângă Sfinţii Părinţi.

După moartea cuviosului stareţ, Sfântul Simeon s-a dedat spre mai multe osteneli. Iar rânduiala vieţii lui era astfel: De dimineaţă până la al nouălea ceas se ruga, după al noulea ceas se îndeletnicea cu citirea şi scrierea cărţilor până la apusul soarelui; iar după apusul soarelui începea rugăciunea şi astfel petrecea toată noaptea fără de somn, până în zori de ziuă. Când se lumina de ziuă, poruncea somnului, ca unui rob, să se apropie puţin de el; astfel, dormitând foarte puţin, iarăşi se scula şi îşi începea obişnuita pravilă. În vremea rugăciunii ţinea în mâna dreaptă tămâie, care fără să fi fost cărbuni de foc, ieşea din ea fum de tămâie.

Odată, se auzea în văzduh popor mult, cântând împreună cu el şi zicând Aliluia; iar aceia erau Sfinţii îngeri. El adeseori petrecea multe zile şi nopţi fără somn. Odată n-a dormit deloc treizeci de zile şi treizeci de nopţi, rugând pe Dumnezeu, ca să ia somnul cu totul de la el; însă Dumnezeu i-a zis: "Se cuvine ţie să dormi ca să-ţi odihneşti puţin trupul".

Dar, diavolul, nesuferind să vadă o nevoinţă ca aceea a lui Simeon, iarăşi s-a înarmat contra lui cu toate cetele sale şi se silea să-l îngrozească cu diferite năluciri; fiindcă uneori se închipuiau în balauri şi în felurite fiare, şi astfel se repezeau să-l muşte. Alteori diavolul se prefăcea într-o pasăre neobişnuită, care avea faţă de prunc şi cădea către faţa lui, iar alteori se arăta în mulţime de oaste,

venind contra lui cu chiot mare ca la război, vrând să-l surpe jos şi astfel să-l răstoarne la pământ împreună cu stâlpul lui.

Odată, au izbit cu o piatră mare în stâlp, încât era cât pe ce să cadă; dar puterea lui Dumnezeu cea nevăzută l-a sprijinit şi l-a îndreptat. Odată, i s-a arătat diavolul ca o fată de arap, neagră şi fără de ruşine, care se sârguia să cuprindă cu mâinile lui grumajii sfântului, şi-i zicea: "Încă odată mă voi lupta cu tine şi de mă vei birui, mă voi duce de aici". Toate nălucirile şi arătările acelea drăceşti, sfântul le gonea cu rugăciunea şi cu semnul Sfintei Cruci. ***El a văzut o vedenie dumnezeiască foarte minunată: I se părea că vedea cerul deschis şi pe Domnul nostru Iisus Hristos înconjurat de negrăită strălucire, ca o văpaie de foc; iar Sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavriil stăteau împrejurul lui, unul în partea dreaptă iar altul în stânga, şi sub picioarele lor un nor roşiatic.*** Sfântul Simeon, văzând aceasta, s-a închinat Domnului său şi, întinzând mâinile spre El, s-a rugat ca, după buna sa credinţă, să-i dea lui să aducă roduri bune duhovniceşti. Deci, Domnul a binecuvântat pe Simeon de trei ori, cu semnul dumnezeieştilor Sale degete. Simeon, privind în jos, a văzut pe faţa pământului o mulţime mare de diavoli în multe feluri de chipuri: Unii ca vierii şi alţii ca şi caprele de turmă; şi i-a dat lui Domnul putere peste acei diavoli ca să-i izgonească. Iar ca întărire a acelei puteri, Sfântul Simeon s-a pogorât de la Domnul, având în mâinile lui un toiag de finic; şi îndată toată mulţimea văzută a diavolilor a fugit din faţa lui Simeon şi s-a făcut nevăzută.

Deci, sfântul avea putere să izgonească toate duhurile cele viclene din oamenii care se duceau la el; şi astfel îi tămăduia de tot felul de boli şi învia morţii.

***

Odată, un om căruia îi murise fiul, venise la stâlpul sfântului şi striga cu lacrimi, rugându-se să-l miluiască şi să se roage lui Dumnezeu pentru fiul său cel mort. Sfântul, săvârşindu-şi rugăciunea sa, a zis acelui om: ***"Mergi în numele Domnului, că fiul tău este viu!"*** Omul acela, crezând cuvintele sfântului, s-a dus la casa sa şi şi-a găsit fiul înviat din morţi. Deci, luându-l, l-a adus la sfântul cu negrăită bucurie şi a dat pentru aceasta mulţumire lui Dumnezeu şi plăcutului Său.

După aceasta, Sfântul Simeon iarăşi a văzut pe Domnul Dumnezeul nostru, Căruia îi stăteau înainte cetele îngereşti, dintre care cei dinainte ţineau o cunună împărătească împodobită cu pietre scumpe, în al cărei vârf era o cruce care strălucea ca fulgerul; iar sfinţii îngeri voiau să încoroneze în împărăţie cu acea cruce pe Simeon. Apoi Sfântul Simeon le-a zis: ***"Să nu luaţi de la mine această haină de păr, în care m-am îmbrăcat pentru Hristos".***

Iar îngerii i-au zis: "Pentru aceea să ai cununa cea pregătită ţie în împărăţia lui Hristos şi să te îmbraci ca şi cu o porfiră cu darul Sfântului Duh; şi astfel vei împărăţi cu sfinţii în împărăţia cea fără de sfârşit".

Deci, fericitul Simeon, căutând spre Domnul, a zis: ***"Doamne, Ziditorule al tuturor, de vreme ce pe mine nevrednicul binevoieşti să mă învredniceşti slavei sfinţilor Tai în împărăţia Ta, atunci mă rog bunătăţii Tale, dă-mi ca de acum înainte să nu mă mai împărtăşesc de hrana omenească cea pământească".*** Şi a auzit pe Domnul învoindu-se împreună la cererea lui şi îndată sfinţii îngeri, apropiindu-se, au pus peste pustniceasca lui haină de păr, o haină împărătească prea luminată şi i-a încoronat capul cu cunună şi au cântat cu glas mare, zicând: "Slăvit şi prea mărit este Hristos Dumnezeu, Împăratul cerului şi al pământului; deci, să fie lăudat Simeon, robul Lui".

După o vedenie ca aceea, sfântul Simeon n-a mai gustat deloc hrană pământească până la sfârşitul său, de vreme ce se hrănea cu hrana cea cerească care i se aducea de îngeri.

În ce fel şi cât de multe minuni a făcut Sfântul Simeon şi cât de minunate au fost faptele lui, se află scris pe larg în cartea vieţii lui. Dar aici se pomenesc puţine din minunile lui cele multe, nelungind cuvântul, ca să nu se supere cel ce citeşte şi cel ce ascultă, voi povesti câteva din ele:

Odată i s-au descoperit Sfântului Simeon toate răutăţile ce erau să năvălească asupra cetăţii Antiohiei şi asupra părţilor celor dimprejurul ei; pentru că a văzut pe un înger, ţinând o sabie în mână şi zburând prin văzduh pe deasupra cetăţii. Deci, sfântul a strigat către Dumnezeu, rugându-se pentru cetate din toată inima. El a stat înaintea Domnului, ca oarecând Moise, rugându-l să-şi întoarcă mânia Sa de la poporul Său.

Domnul i-a zis: "Iată, strigarea păcatelor acestei cetăţi s-a suit înaintea Mea, mânia şi iuţimea Mea am pornit-o asupra ei; deci, o voi pierde pentru păcatele ei, trimiţând foc, sabie şi moarte. Aceia m-au întărâtat în păgânătăţile lor; iar Eu o voi da în robia străinilor".

Sfântul a spus aceasta vedenie unor cucernici bărbaţi, care veneau la el din cetate şi-i îndemna pe toţi spre pocăinţă.
Deci, netrecând multă vreme, Dumnezeu a ridicat pe bătrânul Hosroie, împăratul Persiei. Acesta a fost moş lui Hosroie, cel mai tânăr, care a luat din Ierusalim lemnul cel de viaţă făcător al Sfintei Cruci. Deci, a venit Hosroie cu putere persană

şi haldeiască şi a bătut cu război mare cetatea Antiohiei. Fericitul Simeon, stând pe stâlp, era acoperit de Dumnezeu şi apărat de barbarii ce năvăliseră spre acea parte. Deci, sfântul se ruga Domnului, ca să-Şi întoarcă mânia Sa de la acea cetate şi să nu o dea în mâinile vrăjmaşilor; dar n-a putut să îmblânzească şi să potolească dreapta mânie a lui Dumnezeu.

Şi iarăşi s-a făcut o vedenie. În acea vedenie, a văzut că stă înaintea sa o cruce prea luminoasă, iar lângă ea doi îngeri, având în mâini arcuri încordate şi săgeţi gătite spre săgetare; iar acei îngeri au grăit către dânsul, zicând: "Iată, crucea aceasta ţi-a trimis-o ţie Domnul spre arătare şi ca semn de pace, că nu vei cădea sub mânia lui Dumnezeu, care a năvălit asupra acestei cetăţi; iar săgeţile sunt gătite spre gonirea vrăjmaşilor celor ce se apropie de locul tău, de vreme ce noi suntem puşi să te păzim".

Iarăşi a văzut Simeon în vedenie o cetate luată şi în mijlocul ei se auzeau vrăjmaşi, strigare, plângere şi răcnete mari. Acolo se vedea că unii erau tăiaţi de sabie, alţii duşi în robie, iar alţii fugeau, aruncându-se după zidurile cetăţii. Între cei ce fugeau se vedeau şi doi monahi din mănăstirea lui, care se temeau de năvălirea păgânilor; astfel ei au lăsat mănăstirea şi muntele şi au fugit din cetate. Pe când fugeau din cetate împreună cu alt popor, i-a văzut sfântul cum au fost ajunşi şi prinşi de barbari. Unul a fost ucis cu sabia, iar altul a fost dus în robie. Acestea toate ce s-au văzut de Sfântul Simeon s-au împlinit după puţine zile. Pentru că cetatea Antiohia s-a luat, pustiindu-se cu sabie şi foc şi mult popor a fost dus în robie. Mulţi au scăpat însă cu rugăciunile Sfântului Simeon din acea cumplită primejdie; deoarece barbarii intrând în cetate cu multă putere, poporul a deschis alte porţi dinspre miazănoapte şi miazăzi, ce nu erau păzite de barbari, şi au fugit pe acolo, iar alţii au fugit aruncându-se după ziduri.

Deci, mult popor a fugit la munte şi în pustie şi s-au păzit cu milostivirea lui Dumnezeu, afară de cei doi monahi pomeniţi mai sus.

Vrăjmaşii veneau şi la muntele pe care era mănăstirea şi stâlpul lui Simeon, dar se întorceau deşerţi, pentru că muntele era acoperit, precum oarecând era acoperit muntele Sinai de negură şi de nor, încât nu vedeau stâlpul şi mănăstirea. Alţii erau întorşi şi îngroziţi de puterea cea nevăzută şi astfel fugeau înapoi cu spaimă, ca şi cum ar fi fost goniţi de o mulţime de ostaşi înarmaţi. Deoarece rugăciunea sfântului era armă înfricoşată şi de nebiruit potrivnicilor, şi nici unul din cei ce au fost cu sfântul în munte n-a pătimit ceva rău de năvălirea barbarilor, afară de cei doi fraţi, care au fugit în cetate de frică.

După plecarea barbarilor, mulţi răniţi veneau la sfântul, şi tuturor le dădea tămăduiri. Iar pe cei ce erau duşi în robie, sfântul i-a izbăvit din legături şi din robie şi cu rugăciunile lui i-a eliberat.

Câţi îşi aduceau numai aminte de numele sfântului, fiind în robie, îndată le cădeau legăturile şi obezile; astfel umblau prin mijlocul barbarilor, ca cum ar fi nevăzuţi şi veneau în ţara lor fără nici o împiedicare. Aşa şi fratele cel mai sus pomenit, al cărui tovarăş a căzut de sabie, a ieşit de la robie cu un ostaş oarecare, ce zicea: "Când ne-am adus aminte de părintele Simeon şi cu lacrimi am chemat numele lui, îndată legăturile ce erau pe noi s-au dezlegat singure şi au căzut; iar noi am trecut prin mijlocul barbarilor şi nimeni dintre ei nu ne-au întrebat sau să ne fi împiedicat pe noi.

***

Un bătrân oarecare, orb de ochi, şedea mai înainte de năvălirea barbarilor sub un munte lângă cale, cerând milostenie de la cei ce treceau. Năvălind fără de veste barbarii, unul din ei l-a lovit cu sabia peste grumaz, însă nu i-a tăiat capul, ci i-a făcut numai o rană de moarte; astfel bătrânul acela se tăvălea prin sângele său, având puţină nădejde de viaţă. Văzând aceasta Sfântul Simeon cu ochii săi înaintevăzători a chemat pe oarecare din fraţi şi i-a trimis să-l ia şi să-l aducă la dânsul pe acel bătrân. Deci, aceia, ducându-se, l-au luat pe o rogojină şi l-au adus înaintea stâlpului. Sfântul, luând ţărână de la pământ şi amestecând-o cu apă sfinţită, a poruncit să o lipească de rana bătrânului, zicând: ***"În numele lui Emanuel, aşează-te, capule, la locul tău şi te întăreşte".*** Şi îndată, cu acest cuvânt, s-a lipit capul bătrânului la loc şi s-a unit cu vinele lui, s-a întărit şi s-a tămăduit acea rana înfricoşată, astfel că bătrânul a început a vorbi. Ochii lui cei orbi s-au deschis şi toţi cei ce priveau la acea minune s-au înspăimântat şi au slăvit pe Dumnezeu.

După câţiva ani, cuviosul Simeon, supărându-se de neodihnă, de vreme ce venea la dânsul din toate părţile mulţime de popor fără de număr, aducându-şi bolnavii, tulburându-i liniştea lui, s-a gândit să lase acel stâlp pe care stătuse opt ani şi să se mute aiurea, în alt loc mai liniştit. De acolo nu era departe un alt munte înalt cu totul şi pustiu, de vreme ce nu era în dânsul nici apă şi nimeni din oameni nu s-a suit acolo, fiindcă nu era uşor de suit. Acel loc era locuinţa numai balaurilor, fiarelor cu patru picioare şi târâtoarelor celor otrăvitoare. ***În acel munte se gândea Sfântul Simeon să se mute. Pe când se gândea el la acestea, i S-a arătat Domnul cu o mulţime de sfinţi îngeri, pogorându-Se din cer prin nor luminos spre acel munte şi grăind către dânsul: "Grăbeşte-te, Simeoane, de te suie pe acest munte minunat; căci aşa se va numi acest munte de acum. Aici, pe dânsul, şi mai mult***

voi minuna darul Meu în tine!" Şi îndată cu acel glas i s-a arătat sfântului pe acel munte, un deal înalt şi o piatră, pe care stăteau picioarele Domnului. Deci, s-a luminat ca soarele de slava Domnului, acel aşternut al picioarelor. Pe acea piatră i s-a poruncit de Domnul lui Simeon să stea.

După acea vedenie, cuviosul, chemând pe fraţi, le-a spus bunăvoirea Domnului ca să se mute la alt munte. Deci, rânduindu-le egumen pe un bărbat bătrân şi iscusit, s-a pogorât de acolo şi s-a dus în muntele cel minunat, petrecându-l fraţii cu lacrimi. Apropiindu-se de dealul cel arătat lui, a stat şi s-a rugat mult lui Dumnezeu.

Pe când săvârşea rugăciunea, s-a auzit glas de o mulţime de îngeri, strigând "Amin". Deci, sfântul a poruncit ucenicilor săi ca să pună o cruce de piatră în acel loc, spre aducere aminte a glasului îngeresc ce s-a auzit acolo. Deci, căutând spre înălţimea muntelui, l-a văzut pe acela strălucit de slava lui Dumnezeu şi, suindu-se cu bucurie pe acea piatră, a văzut pe Domnul în vedenie chemându-l în acel loc. ***Fericitul Simeon avea pe atunci douăzeci de ani de la naşterea sa. Dar nici acolo n-a avut odihna de cei ce veneau, căci a doua zi poporul, venind la mănăstirea lui cea dintâi şi negăsindu-l, a ridicat plângere mare.***

Deci, aflând poporul că s-a mutat Sfântul în alt munte, s-a dus la dânsul cu sârguinţă, aducând împreună şi pe bolnavii lor, pe care văzându-i cuviosul, s-a mâhnit, deoarece nici acolo nu-l lăsa pe el să stea singur cu Dumnezeu. Cuviosul Simeon, văzând lacrimile lor, i s-a făcut milă şi, punându-şi mâinile pe fiecare bolnav, cu chemarea numelui Domnului, i-a tămăduit şi i-a trimis acasă sănătoşi.

***

În muntele acela se afla un leu, care a întâmpinat pe un om ce venea la sfânt. Şi s-a repezit la el, voind să-l omoare şi să-l mănânce. Iar omul, neputând să scape de acea fiară, a strigat către dânsa, zicând: "Pentru Simeon, robul lui Dumnezeu nu mă omorî." Şi îndată, leul, auzind de numele lui Simeon, s-a îmblânzit şi, nefăcând nici un rău omului, s-a întors la culcuşul său.

Omul, venind la sfântul, i-a spus ceea ce i se întâmplase. Deci, temându-se ceilalţi, care auzeau aceasta, au rugat pe sfânt să gonească fiara din muntele acela, ca să nu le fie frică celor ce vin la dânsul. Cuviosul, chemând pe ucenicul său, Anastasie, din care a izgonit şapte diavoli, i-a zis: "Du-te la peştera leului şi zi-i fiarei: "În numele Domnului, îţi zice Simeon, robul lui Hristos, să te duci din muntele acesta, că de acum nu-ţi va mai fi locuinţa aici, de vreme ce îngrozeşti pe fraţii care vin aici"". Ducându-se Anastasie şi găsind pe leu în culcuşul său i-a spus cuvintele cuviosului, vorbind ca la un om înţelegător. Iar leul, împlinind porunca, s-a dus de

acolo în alte locuri depărtate şi pustii, ne mai vătămând pe nimeni din cei ce întâmpina în cale.

În acea vreme, în partea aceea, cu voia lui Dumnezeu se înmulţiseră multe feluri de boli între oameni, încât mulţi mureau. Sfântul, cunoscând mânia lui Dumnezeu asupra poporului, se ruga Domnului cu lacrimi, ca să miluiască pe poporul Său şi să-şi întoarcă de la dânşii mânia Sa cea dreaptă. Deci, s-a auzit către dânsul un glas de la Domnul, zicând: "Pentru ce te doare inima de poporul acesta; oare tu îi iubeşti mai mult decât mine? Dar de vreme ce s-au înmulţit fărădelegile lor, apoi este trebuinţă şi de pedepsire; însă, ca să nu te mâhnesc, îţi dau putere să tămăduieşti toate bolile dintr-înşii". Aceasta a zis Domnul robului Său, Simeon. Iar poporul cel atins de boli, chema, după Dumnezeu, numele sfântului Simeon plăcutul Lui. Mulţi îl vedeau în vedenie cercetând casele lor, umbrindu-le cu crucea, dând tămăduiri celor bolnavi şi, deşteptându-se din vedenii, simţea sănătatea, uşurându-se de toate bolile lor.

Chemarea numelui Sfântului Simeon între ei se făcea astfel: Aprindeau în casele lor candelele pline cu untdelemn, tămâiau cu tămâie şi se ruga zicând: "Hristoase Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile robului tău Simeon, cel ce este în muntele cel minunat, miluieşte-ne pe noi".

Astfel câştigau ei mila Domnului. Iar unii dintre ei care nu aveau untdelemn destul, aceia turnau puţin untdelemn în candelă şi o aprindea, şi ardea nestinsă candela lor până la a treia sau a patra zi, ca şi cum ar fi fost untdelemn destul. Astfel, untdelemnul nu se împuţina din candele lor, prin chemarea numelui Sfântului Simeon.

Într-una din zile s-a descoperit Cuviosului Simeon că sfârşitul din această lume al Preasfinţitului Efrem, arhiepiscopul Antiohiei, este aproape. Deci, chemând pe fraţi, le-a spus de aceasta şi le-a poruncit să se roage lui Dumnezeu, că are să cadă un mare stâlp al Bisericii. Aceia ziceau: "Noi am auzit că arhiepiscopul este sănătos". Într-altă zi, vineri după cântarea Utreniei, chemând pe fraţi, a zis către ei cu umilinţă: "Efrem, arhiereul lui Dumnezeu, a murit în această noapte, de vreme ce am văzut sufletul lui ridicându-se la cer de sfinţii îngeri, şi fiind aproape de mine, m-a sărutat şi mi-a zis: "Mă rog ţie, pomeneşte-mă şi pe mine în rugăciunile tale cele către Domnul".

Acestea le spunea cuviosul cu lacrimi şi zicea: "Vai Antiohiei, că nu mai are pe Efrem! Vai cetăţii aceleia, căreia i s-a luat Sfântul Efrem!" Deci, după moartea fericitului Efrem, a luat scaunul, Domnin, care venise de la Constantinopol şi care

era nemilostiv către cei săraci. Cuviosul Simeon, aflând de acest lucru, i-a proorocit pedeapsa lui Dumnezeu. Deci, nu după multă vreme, Domnin, căzând în boală, într-atât i s-au zbârcit mâinile şi picioarele, încât nu putea nici să umble, nici să lucreze, ci era purtat de alţii de colo până dincolo, ca un buştean.

Sfântului i s-a mai descoperit şi despre cutremurul ce avea să se întâmple în Antiohia, mai înfricoşat decât cel dintâi. El, vestind aceasta celor ce veneau la dânsul, plângea şi se ruga lui Dumnezeu ca Să-şi întoarcă mânia. În aceeaşi zi, seara, s-a clătinat pământul de cutremur mare şi au căzut zidurile cetăţii, iar zidirile cele înalte şi frumoase s-au amestecat cu pământul, încât s-a înspăimântat tot poporul de frică mare, de vreme ce mulţi au fost ucişi de zidirile cele căzute. Ceilalţi toţi, bătrânii şi tinerii, au alergat la plăcutul lui Dumnezeu din muntele minunat, rugându-l cu multe lacrimi ca, prin rugăciunile lui cele primite de Dumnezeu, să potolească mânia Lui.

Deci, rugându-se sfântul cu osârdie mare, a încetat cutremurul şi a văzut cerul deschis dinspre răsărit, ieşind de acolo o lumină negrăită, însemnând prin aceasta milostivirea lui Dumnezeu ce se arăta poporului, care se pocăieşte.

După aceasta, cu porunca lui Dumnezeu, Cuviosul Simeon a zidit o mănăstire în Muntele minunat. El a făgăduit acelea cu mâinile oamenilor tămăduiţi de dânsul, al căror număr era foarte mare. A cerut apă destulă pentru trebuinţa mănăstirii şi pentru cei ce veneau; iar grâul în hambare, cu rugăciunea lui, atâta l-a înmulţit cu îndestulare, încât timp de trei ani nu s-a împuţinat, deşi se lua mult în toate zilele, pentru facerea pâinii trebuincioase mulţimii oamenilor, cei care veneau de pretutindeni.

El a zidit un alt stâlp nou pe care, Însuşi Domnul, a venit cu sfinţii îngerii şi a sfinţit stâlpul acela. Apoi dreptul s-a suit pe dânsul cu multă bucurie şi a stat acolo până la fericitul său sfârşit. În anul al treizeci şi treilea al vârstei sale, cu porunca lui Dumnezeu ce i s-a descoperit, s-a îndemnat să primească hirotonia preoţiei, pe care mai înainte n-o voia nicidecum.

Deci, a venit la dânsul, după porunca Domnului, Dionisie, episcopul Seletkiei, şi l-a hirotonit preot. Aşadar, Sfântul Simeon fiind sfinţit, săvârşea cu credinţă dumnezeieştile Taine, slujind lui Dumnezeu fără de prihană, ca un înger. El avea adeseori minunate vedenii şi descoperiri dumnezeieşti; deci, spunea şi cele ce aveau să fie mai înainte. El vedea cele ce erau mai departe, ca şi cum ar fi de faţă şi privea mai departe lucrurile cele ascunse ale oamenilor. Făcea minuni nenumărate pe pământ şi pe mare, se arăta în vedenii, pe cei orbi i-a luminat, leproşii i-a curăţit, pe cei

şchiopi i-a îndreptat, dracii din nenumăraţi oameni i-a gonit, gurile fiarelor le-a astupat, toate rănile şi toate bolile le-a tămăduit, înviind şi pe unii morţi. Astfel s-a împlinit în el cuvântul lui Hristos: ***Cel ce crede în mine, va face lucrurile pe care Eu le fac.*** Deci, cu adevărat era Dumnezeu în Sfântul Simeon, minunatul Său rob, precum arată deosebita carte în care este scrisă pe larg viaţa cu minunile lui cele multe.

Simeon, petrecând toţi anii vieţii sale şaptezeci şi cinci şi văzându-şi mai înainte mutarea către Domnul, a chemat pe ucenicii săi şi, cunoscându-i că aveau multă dorinţă, dar se ruşinau să-l întrebe, fiind cucernici, cum a trăit atâţia ani, ne-mâncând ca om nicidecum vreo mâncare omenească. Atunci le-a arătat toate acelea în ceasul cel de pe urmă, ca un părinte iubitor de fii, ca să-i întărească şi mai bine către nevoinţele cele duhovniceşti şi ca să aibă nădejde către Dumnezeu.

Deci, a zis către dânşii: ***"Fraţilor şi fiii mei, eu am câştigat multe şi mari faceri de bine de la Stăpânul meu, precum ştiţi. În toate acestea m-am învrednicit de un mare dar de la milostivirea Lui, pe care voi nu-l ştiţi; deci, voiesc, să vi-l arăt. Sunt mulţi ani de când am rugat bunătatea lui Dumnezeu, ca să mă izbăvească de bucatele cele stricăcioase. Dar cum voi povesti mila şi bunătatea Ta, Hristoase, Care ai făcut-o cu mine, nevrednicul robul Tău! Am văzut că a venit din văzduh un bărbat luminat, îmbrăcat în haină şi podoabă preoţească, care ţinea în mâini un vas dumnezeiesc. Din acel vas scotea mâncare cu un cleşte şi îmi dădea de trei ori, însă nu ştiu ce mâncare era; numai atât ştiu, că era dulce la gust, albă şi negrăită la vedere. Din acel ceas până în ziua de astăzi a venit acel bărbat minunat în toate duminicile, după dumnezeiasca Liturghie şi îmi dădea acea dumnezeiască împărtăşire; astfel că îmi potolea foamea până în Duminica cealaltă şi nicidecum nu flămânzeam. Numai aceasta am avut-o ascunsă de voi, fiilor; iar pe toate celelalte le ştiţi, ca cei ce sunteţi părtaşi ai nevoinţelor mele duhovniceşti. Deci, vă las vouă predaniile şi canonul meu şi cer de la voi această răsplătire: Să păziţi acest amanet al meu întreg şi nesmintit, ca şi cum m-aţi vedea pe mine. Să petreceţi în fapte bune, precum petreceaţi când eram cu voi, lucru care se va arăta în ziua cea mare a răsplătirii, când veţi dobândi fiecare după lucrurile voastre".***

Cuviosul Simeon, poruncind acestea ucenicilor săi, dorea ca să le păzească neclintite şi să afle odihna veşnică în Împărăţia Cerului. El le-a mai vorbit şi alte multe vrednice de pomenire, astfel că în ziua de 24 mai, s-a dus către Hristos, Cel dorit de el, ca să se sălăşluiască în bunătăţile cele nespuse şi negrăite, pe care le-a gătit lui şi tuturor celor ce Îl iubesc şi Îi păzesc poruncile Lui cele mântuitoare. Iar cinstitele şi vrednicele lui moaşte au rămas acolo în sfântul său staul, din Muntele

cel minunat, unde a săvârşit nevoinţele lui cele minunate. Ucenicii lui au acele sfinte moaşte ca o vistierie de minuni, care niciodată nu se deşartă. Cu cât se deşartă, cu atât se umple şi sporesc vindecările, nu numai ale trupului, dar şi ale sufletului, întru Iisus Hristos Domnul nostru, căruia I se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea în vecii vecilor. Amin.

(Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuviosului Simeon Stâlpnicul, din Muntele minunat)